

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 5-A DUPĂ RUSALII
(*Vindecarea celor doi demonizați din Ținutul Gadarei*)

†) CINSTIREA SFINTEI ICOANE
A MAICII DOMNULUI
ÎNDRUMĂTOAREA DE LA
MĂNĂȘTIREA NEAMȚ;
SF. SFINȚIT MC. PANGRATIE,
EPISCOPUL TAVROMENIEI

DUMINICA VINDECĂRII CELOR DOI DEMONIZAȚI

Astăzi ne aflăm în Duminica a 5-a după Rusalii, zi în care am ascultat cu toții pericopa evanghelică de la Matei, capitolele 8 -9, care ne-a relatat marea minune a vindecării celor doi demonizați din Ținutul Gadarei, săvârșită de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

După ce a potolit furtuna pe mare, Mântuitorul a ajuns pe malul Gadarei, fiind întâmpinat de doi demonizați înfricoșători care au strigat către El: „Ce ai venit Iisuse, aici, Fiul lui Dumnezeu? De ce ne chinuiești? Dacă ne scoți din oameni dă-ne voie să intrăm în turma de porci!” (Matei 8, 29-31). Demonii au cerut permisiunea Mântuitorului să fie lăsați să intre în turma de porci și li s-a permis.

Intrearea lor în turma de porci subliniază caracterul grotesc, trivial și derizoriu al acestor duhuri necurate, aflate în slujba întunericii și a morții. Medicina cataloghează o astfel de boala demonică, ca fiind epileptică, atunci când omul își iese din minți, devine irațional și reacționează involuntar inspirând frică și groază. Se pare că locuitorii Gadarei deveniseră atât de răi, că nu mai prezentau nimic uman în ei.

Într-o totală contradicție cu imaginea înspăimântătoare a porcilor care se aruncă în mare, înecându-se, apar chipurile luminoase ale celor doi oameni vindecați de Iisus: cei vindecați ședeau jos, îmbrăcați și întregi la minte, devenind raționali, firești, normali, stăpâni pe sine. De aici înțelegem că există o pedagogie creștină. Locuitorii Gadarei erau foarte lacomi, căci nu s-au bucurat de tămăduirea celor doi demonizați, ci s-au întristat profund de paguba pricinuită de pierderea porcilor. Se pare că în ierarhia priorităților lor, porcii erau mai de preț decât cei doi concetățeni ai lor abia tămăduiți de Domnul, rugându-L pe Acesta să plece din ținutul lor.

Mântuitorul a plecat îndată, pentru că a venit să aducă lumina Adevărului în acest colț de lume, dar acest lucru nu poate fi posibil împotriva voinței oamenilor. Cererea lor ca Domnul să plece de la ei pare a fi de mare actualitate chiar în zilele noastre. Prezența Mântuitorului deranjează, incomodează. Imaginea Bisericii și a slujitorilor ei irită, deranjează, revoltă pe cei care preferă întunericii patimilor, neadevărul, orbirea, răutatea,

violența, șiretenia, perfidia, adică modul de manifestare al demonilor. Pe toate acestea le preferă omul modern în loc de sfințenie, viață curată, virtuoasă, bineplăcută lui Dumnezeu.

Patima face legea în sufletul omului modern, răzvrătit, autonom, lipsit de orice perspectivă duhovnicească a vieții care aduce lumină, har și mântuire. Astfel, și oamenii vremurilor noastre se identifică în preferințe cu locuitorii Gadarei, care au preferat lucrarea drăcească specifică ținutului și preocupărilor lor decât lucrarea mântuitoare și tămăduitoare a Mântuitorului care preschimbă conștiințe și vieți în vederea mântuirii și a dobândirii Împărăției Cerurilor.

Nu Hristos i-a pierdut pe ei, ci ei L-au pierdut pe Hristos cu lumina Sa cea dumnezeiască, cu faptele Sale minunate, cu liniștea și pacea Sa cea sfântă care încălzește și hrănește sufletul omenească.

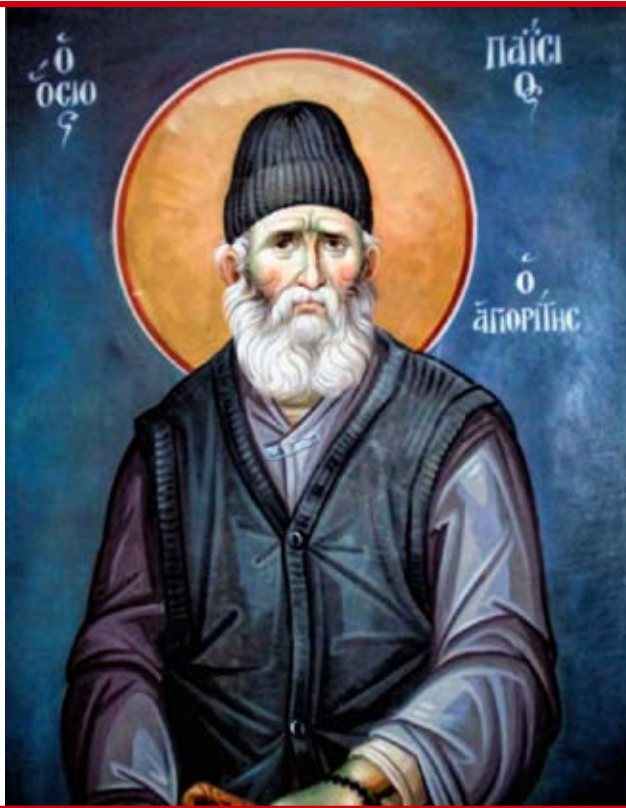
Gadarenii nu erau interesați de sufletele lor, de viața lor spirituală, de mântuirea și veșnicia lor. Erau interesați doar de porci, prin care se exprimă banii, lăcomia, patimile și decăderea lor spirituală într-un asemenea hal că nici prezența Sa însoțită de minuni nu a putut să le preschimbe viața, năravurile și valorile. Demonii și porcii reprezentau tezaurul lor ființial de care nu s-ar fi lipsit niciodată. Dar Domnul le-a transmis un semnal pentru pocăință și întoarcere. I-a certat Domnul, dar ei nu au priceput.

L-au pierdut pe Domnul și împreună cu El, mântuirea sufletelor lor. Pentru noi trebuie să rămână învățătură de minte, lecție duhovnicească pentru mântuirea noastră. Putem să pierdem totul în această lume, dar dacă rămânem cu Hristos, nu ne-am păgubit cu nimic, ba chiar am câștigat totul. ❀

Părintele Adrian Chiriță

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL, OM AL IUBIRII ȘI AL RUGĂCIUNII NEÎNCETATE

„Rugăciunea este împreună-vorbire cu Dumnezeu. Uneori îi fericesc pe cei care au trăit în vremea lui Hristos, pentru că îl vedeau și îl auzeau pe Hristos însuși și puteau să-l vorbească. Dar mă gândesc că noi suntem cu mult mai fericiți decât ei, pentru că aceia nu puteau să discute mult cu El, în timp ce noi putem vorbi neîncetat cu El prin rugăciune.”
Cuviosul Paisie Aghioritul

Arsenie, al 8-lea copil al lui Prodrumu Theodosiu și al Evlampiei Eznepidis, s-a născut la 25 iulie 1924 în Farasa Capadociei. Este botezat de Sfântul Arsenie Capadocianul, care era înrudit cu mama sa. Sfântul Arsenie îi pune pruncului numele său, Arsenie, deși familia hotărâse un alt nume.

În anul 1924 farasioții se mută din Capadocia pe teritoriul actual al Greciei, pentru că un acord internațional hotărâse mutări de populație între Grecia și Turcia. Familia Eznepidis ajunge în Konița, Epir, unde Arsenie va face școala primară și va deprinde meșteșugul tâmplăriei. În anul 1945 este luat în armată și până în 1949 va fi operator radio în războiul civil grec. În anul 1950 Arsenie vine în Sfântul Munte Athos, întorcându-se totuși un an mai târziu acasă, la rugămintea tatălui. În anul 1953 intră în obștea Mănăstirii Esfigmenu, iar în anul 1956 este tuns în monahism la Mănăstirea Filotheu, primind numele de Paisie.

Între anii 1958 și 1962 iese din Sfântul Munte pentru a-i ajuta pe farasioții din Konița în lupta împotriva prozelitismului protestant. Anii 1962-1964 și-i petrece în Sinai, într-o chilie, având grijă și de beduinii din împrejurimi, atât duhovnicește, cât și material. Revine în Athos în anul 1964, primind schima cea mare în anul 1966.

În 1967 i s-a extirpat o parte dintr-un plămân din cauza unei bronșectazii. La spital le cunoaște pe viitoarele maici de la

Suroti, care i-au donat sânge, iar el mai apoi le-a întors grija ajutându-le să-și construiască mănăstirea.

Din anul 1979 până în 1993 va sta la chilia „Nașterea Maicii Domnului” Panaguda, de pe teritoriul Kutlumușului. Acolo va fi căutat de mii de suflete care au primit ajutor și mângâiere. Operat de cancer la colon în februarie 1994, nu se va mai întoarce în Sfântul Munte, ci ajunge la Mănăstirea Suroti, unde va fi îngrijit și vegheat de maicile de aici. Marți, 12 iulie, la orele 11 din noapte, Părintele Paisie trece la cele veșnice.

Va fi înmormântat în curtea mănăstirii, în cea mai mare discreție. Abia după trei zile cei mai mulți vor afla că Gheronda Paisios îi veghează dintr-o lume mai bună. La începutul lunii iunie 2019, un grup de enoriași de la Parohia Șerban Vodă, însoțiți de părintele Eugen Morar, au făcut un minunat pelerinaj în Grecia. Au ajuns, nu se putea altfel, și la Mănăstirea Suroti, la mormântul Sfântului Cuvios Paisie Aghioritul. Acesta a fost un sfânt apropiat de oameni, care i-a ajutat pe toți, s-a rugat pentru durerile, necazurile, bolile, înfrustrările sau singurătățile tuturor oamenilor. A știut să sfătuiască pe fiecare, să dea cel mai bun sfat, căci îi iubea, până la durere, pe semenii săi.

Harismele

Cuviosului Paisie Aghioritul

Datorită nevoinței și a jertfei sale peste putere (priveghere, post, metanii, zăvorăre în peșteri, ședere în scorburi, rugăciune

îndurerată pentru toată lumea, metanii), Dumnezeu l-a împodobit pe Cuviosul Paisie cu numeroase harisme. Dintre ele vom aminti doar câteva, fără pretenția de a putea surprinde, măcar în parte, măreția și sfințenia acestui călugăr. Avea darul tămăduirii, al prorociei, al străvederii, căci era văzător cu duhul. Avea discernământ, cunoscând în toate cazurile voia lui Dumnezeu. În cuvinte simple îți putea prezenta adâncurile teologiei, pe care doar cunoașterea nemijlocită, de la Dumnezeu o putea da. Biruia de multe ori legile firii, căci ploaia nu-l uda, uneori se putea face nevăzut sau se ridica în timpul rugăciunii de la pământ.

Se știe că se putea înțelege cu străinii cărora nu le învățase niciodată limba, iar ei nu vorbeau greaca! Dar mai ales știm că a avut parte de multe arătări cerești, căci i-a văzut aieva pe mulți Sfinți: Trei Ierarhi, Sf. Ecaterina, Sf. Evanghelist Ioan, Sf. Părinți Ioachim și Ana, Sfinții Pantelimon, Isaac Sirul, Mucenița Eufimia, Arsenie Capadocianul, pe Îngerul lui Păzitor, pe Maica Domnului (de mai multe ori) și pe Însuși Domnul Iisus Hristos. Avea mare evlavie la icoana Maicii Domnului Ierusalimita, de care nu se despărțea nici în spital, când era grav bolnav

Canonizat la puțin peste 20 de ani de la plecarea sa la Domnul, Cuviosul Paisie Aghioritul a dus o viață smerită, dar în slujba lui Dumnezeu și alături mereu de oameni. Încă o dată Dumnezeu ne dă pildă de desăvârșire și sfințenie, la care, de altfel, toți suntem chemați.

Din rugăciunea pentru lume a Cuviosului Paisie Aghioritul

„Dumnezeul meu, să nu-i părăsești pe robii Tăi care trăiesc departe de Biserică; dragostea Ta să-i aducă pe toți lângă Tine. Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de cancer. Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de boli ușoare sau grave. Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități trușesti. Pomenește, Doamne, pe robii Tăi care suferă de infirmități sufletești. Pomenește, Doamne, pe conducătorii țarilor și ajută-i să conducă creștinește. Pomenește, Doamne, pe copiii care provin din familii cu probleme. Pomenește, Doamne, pe familiile care au probleme și pe cei divorțați. Pomenește, Doamne, pe orfanii din toată lumea, pe toți cei îndurerați și nedreptățiți în această viață, pe văduvi și pe văduve. Pomenește, Doamne, pe toți cei întemnițați, pe anarhiști, pe narcomani, pe ucigași, pe făcătorii de rele, pe hoți, luminează-i și ajută-i să se îndrepteze. Pomenește, Doamne, pe toți cei înstrăinați.” ❀

PRODROMIȚA

Darul Maicii Domnului pentru Grădina sa

**În anul 1863,
în ajunul
praznicului
Sf. Apostoli
Petru și Pavel,
Mănăstirea
Bucium
din Iași
era martora
unei minuni
a Maicii Domnului:
icoana sa,
care era în lucru,
s-a desăvârșit
singură,
chipurile
Pruncului
și ale Maicii
Domnului
pictându-se
peste noapte.**

Apoi, pe drumul pe care l-a făcut icoana de la Iași până la Schitul românesc Prodromu din Sfântul Munte Athos au urmat multe și mari minuni. Care nici azi nu s-au sfârșit. Căci Maica Domnului își iubește Grădina sa elenă, dar și orice loc din lume în care oamenii sfințesc locul și viața lor prin credință, jertfă, curăție și rugăciune.

Așa se face că simțim în orice loc binecuvântarea Maicii Domnului și a sfinților. Și pentru iubirea mare a oamenilor, a monahilor, a preoților, din grija sfinților pentru cei greu încercați, dar râvnitori în credință, Maica Domnului și sfinții își fac simțită prezența acolo unde este nevoie de ei, răspunzând rugăciunii noastre în fața sfintelor icoane sau moaște.

Dumnezeu este iubire. O spunem des, dar nu o înțelegem și – mai ales – nu o prețuim cum se cuvine.

Aș zice că în parohia noastră, Șerban Vodă, am fost cu toții martori la multe revărsări de cerești binecuvântări. Reînnoirea bisericii, apoi centrul social și capela.

Dar cele mai mari minuni sunt haina frumoasă a bisericii, cu tot alaiul dumnezeiesc de sfinți și icoanele și sfintele

moaște. Că jertfa preoților și a credincioșilor a mișcat cerul să-și facă mai simțită prezența în parohia noastră nu am nicio îndoială. Sfinții Apostoli Petru și Pavel, Sfântul Nicolae, Sfântul Paisie și Sfântul Luca al Crimeei, Sfântul Ambrozie al Mediolanului și Sfântul necunoscut de la Mănăstirea Neamț sunt doar câțiva dintre sfinții care au venit la noi. Apoi, icoanele Maicii Domnului Prodromița și Ierusalimitissa sunt semnul văzut al grijii Maicii Domnului pentru biserica sa și parohia noastră.

De multe ori mă întreb ce am făcut să merităm toate aceste mari daruri? Apoi mă rușinez, căci jertfa mea pentru Dumnezeu și Biserica Lui este mică. La fel și virtuțile întru Hristos. Mari sunt indiferența, lenea sau păcatele mele.

Și uitându-mă la cele înfăptuite în biserica noastră, auzind măcar în parte zvonuri despre cei care, în taină, au împlinit chemarea lui Dumnezeu, mă bucur că trăiesc aproape de adevărați creștini, care au răspuns chemării lui Dumnezeu: au trecut de la credința în gând la cea din suflet, iar apoi au transformat-o în fapte. Fapte nemuritoare, fapte mântuitoare. Prin copiii

noștri perpetuăm viața noastră pe pământ. Prin faptele în Biserică atingem veșnicia. Și plătim preț de aur pentru cei mai puțin virtuoși din neamul nostru.

Sunt 22 de ani de când această biserică se înnoiește și se adaugă la ea alte și alte clădiri, cu roluri și misiuni diferite. Și tot de atâția ani, o mână de oameni, buni și deschiși, smeriți și generoși, nu întotdeauna bogați, răspund - ascultându-și inima - nevoilor noastre și participă cu tot ce pot ei, în special material, dar nu numai, la desăvârșirea bisericii. Astfel, neștiuți, alături de cei care dau banul văduvei, au participat cu sume mari de bani pentru construcția, pictura sau înfrumusețarea bisericii, cu dotarea ei cu vase, cu veșminte, cu mobilier. Și să nu credeți că acești oameni „au avut”, deci de aceea au contribuit. Unii aveau ei înșiși datoriile, dar pentru că au pus înainte de toate pe cele ale lui Dumnezeu, au aflat curând și ușurare din strâmtoarea financiară în care se aflau.

Mulți au mulțumit lui Dumnezeu pentru ajutorul pe care l-au aflat în momente de mare cumpănă. Sau au simțit că trebuie să dăruiască Domnului o parte din bucuria pe care au primit-o. Și așa au ajuns la noi icoane și sfinte moaște sau s-au cumpărat lucruri de mare valoare. Și așa și-au scris mulți ctitori și donatori numele în cartea vieții și în pomelnicul bisericii Șerban Vodă.

Drumul Icoanei noastre din Sfântul Munte la biserica Șerban Vodă

Fiecare lucrare sau obiect din această biserică are o poveste. A lui și a celor care au contribuit. Icoana Prodromița din biserica noastră are și ea o istorie. A fost donată bisericii noastre în anul 2018, chiar de Nașterea Maicii Domnului, 8 septembrie. Pictată în Muntele Athos, Icoana Maicii Domnului Prodromița se află, după cum bine știți, în biserica noastră în fața Sfântului Altar, pe primul stâlp din partea stângă. Mulți credincioși și-au îndreptat de-a lungul anilor rugăciunile către Maica Domnului-Prodromița. Copleșiți de necazuri, mulți își pleacă genunchii în fața ei și cu multe lacrimi înalță rugăciuni fierbinți, făcând și Acatistul ei în fața ei. Grabnic ajutătoarea noastră, Maica Domnului, ne răspunde cu adevărate minuni.

Dar să ne aducem aminte cum a ajuns icoana la noi, așa cum este acest moment prezent în memoria și sufletul părintelui Dinu: „Am subliniat ani de-a rândul prezența tainică a Maicii Domnului în

biserica noastră și mai ales am simțit ocrotirea ei în momentele importante ale vieții bisericii. Iată că de data aceasta, în 8 septembrie 2018, Maica Domnului ne-a copleșit din nou cu purtarea de grijă și cu prezența ei ocrotitoare. Cu câteva luni în urmă, o persoană discretă și-a arătat intenția de a dona bisericii noastre o copie a icoanei Maicii Domnului Prodromița - cea nefăcută de mână omenească. Iar această intenție a fost dusă la îndeplinire cu succes, căci după ce a fost pictată în Sfântul Munte de monahul Veniamin, icoana a fost sfințită de un sobor de preoți în Sfântul Munte și pusă spre cinstire în biserica noastră cu ocazia praznicului Maicii Domnului. Mulțumim Maicii Domnului că ne-a socotit credincioși și vrednici de un asemenea dar și rugăm pe bunul Dumnezeu să scrie numele donatorului în cartea vieții și să-i ocrotească familia. A fost gestul donatorului o lecție de smerenie, arătându-ne că sunt între noi oameni știuți de Dumnezeu care trăiesc cum se cuvine poruncile Sale. Rugăm pe Măicuța Domnului să-i ocrotească familia și biserica noastră.”

Cum a fost izvodită icoana Maicii Domnului „Prodromița”?

Ctitorii Schitului Românesc Prodromu, ieroschimonahii Nifon și Nectarie, au pornit în anul în 1863 spre patria-mamă pentru a strânge ajutoare necesare traiului de zi cu zi, având în suflete și dorința arzătoare de a afla, dacă Domnul va îngădui, o icoană tămăduitoare a Maicii Sale, la care pelerinii care ar poposi în schitul lor să primească alinarea suferințelor sufletești și trupești.

Căutând un iconar care să fie nu doar înzestrat cu har artistic, ci și trăitor al credinței în Hristos, care să îndeplinească osteneala picturii cu aceea a postului și rugăciunii, au găsit în Iași pe bătrânul Iordache Nicolae. Acesta a acceptat să le picteze icoana Maicii Domnului, deși le-a mărturisit că „el nu poate lucra acum ca mai înainte, pentru că a îmbătrânit și îi tremură mâinile”. Ieroschimonahii Nifon și Nectarie însă l-au sfătuit „să se silească și să aibă credința că îi va ajuta Maica lui Dumnezeu”.

Urmând tradiția iconarilor, bătrânul Iordache a isprăvit mai întâi, destul de repede, fondul și veșmintele, apoi a pictat chipul Maicii Domnului și al Fiului ei iubit. Mai rămânea să le finiseze și icoana ar fi fost gata. O zi întregă, de la ivirea primelor raze ale soarelui până în amurg, a încercat el să desăvârșească sfintele chipuri, zadarnic însă: „Nu numai că n-a putut să le

îndrepteze, ci mai mult le-a stricat, încât au rămas cu totul fără de chip, strâmbe, urâte și nepotrivite”. Fiind cuprins de amarnică deznădejde, a abandonat lucrul la icoană, gândind în sine sa: „Păcat de osteneală și de postul ce am dus atâtea zile lucrând la această icoană în zadar. Dumnezeu să mă ierte, nu știu ce să mai zic, că de astă-noapte cu toată silința mă chinuiesc și nu pot să le îndreptez, ba încă acum chiar desăvârșit le-am stricat, făcându-mă ca un ieșit din minți și ca și cum mi-aș fi uitat tainele artei mele”.

S-a întâmplat ca în acea zi să îl viziteze pe bătrânul iconar părinții Nifon și Nectarie, care, observând cum se urâtiseră chipurile, deși s-au gândit în sine lor că nu sunt vrednici de un asemenea dar din partea Maicii Domnului, l-au încurajat pe iconar să continue icoana cum îi va sta în puteri, iar ei i-o vor plăti și o vor duce în Sfântul Munte. Seara lăsându-se peste capitala Moldovei, bătrânul iconar a așternut o pânză peste icoană, a încuiat odaia de lucru și s-a culcat mâhnit și flămând, nu înainte de a-și înălța către cer rugăciunile.

În zorii zilei de 28 iunie, s-a petrecut ceva care depășește limitele înțelegerii minții omenești. Iată cum descrie încercatul iconar minunea negrăită, potrivit propriei mărturii datate 29 iunie 1863: „După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut 3 metanii Maicii lui Dumnezeu ca să-mi lumineze mintea spre a isprăvi sfânta ei icoană. Și când m-am dus ca să pornesc lucrul: O! Prea slăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! Am aflat chipurile îndreptate desăvârșit precum se vede. Și văzând eu această minune, n-am mai adăugat nimic cu condeiul meu, ci numai am așternut lustrul ce se cuvenea, deși cu greșală am făcut eu aceasta, a așterne lustrul peste o asemenea minune. Aceasta este povestirea acestei sfinte icoane”. Ducându-se vestea, mult popor s-a strâns în casa pictorului Nicolae. A ajuns Mitropolitul Calinic Miclescu, urmat de preoți și monahi. Văzând minunea, s-a închinat dinaintea icoanei și a mărturisit: „Cu adevărat

mare dar ne-a dăruit Maica lui Dumnezeu prin această minunată și preaslăvită icoană a sa”. Preasfințitul a binecuvântat să se sfințească apa, iar „mulțimea de afară a năvălit în metoc spre a se închina sfintei icoane, cerând a i se citi paraclise și i se da agheasmă, cu care stropindu-se oamenii, a început darul Maicii lui Dumnezeu a lucra prin această sfântă icoană și a face minuni”.

Există mărturii că Sfintele Fețe se schimbă, uneori întunecându-se, alteori luminându-se. Cercetată la microscop, nu prezintă urme de pensulă, fapt ce ar întări convingerea că Sfintele Fețe au fost pictate miraculos de mână nepământească.

Numeroase sunt minunile care s-au făcut de cei care cu multă credință s-au rugat la această icoană, încă de pe când icoana nu plecase din țară spre Athos. De-a lungul vremii s-au adăugat alte sute de mărturii ale tămăduirilor sau altor minuni. Ajungând la Muntele Athos, icoana continuă să săvârșească minuni.

Să-I mulțumim Maicii Domnului pentru veșnica sa veghere asupra noastră și să nu uităm niciodată să facem binele, cu osârdie în Biserică, căci înmiit acesta se va întoarce la noi și neamul nostru. ❀

Maria Buleu, teolog

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 9-16 IULIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 9.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a după Rusalii (Vindecarea celor doi demonizați din Ținutul Gadarei) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 12.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 14.07	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 15.07	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 16.07	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum) Utrenia, Sfânta Liturghie